

Lời ngỏ

Các bạn nhỏ thân mến!

Thế giới của chúng ta có muôn vàn điều kì diệu và chỉ cần chú ý quan sát, lắng nghe, các em có thể phát hiện ra. Chúng ta cũng có thể khám phá điều kì diệu ấy qua từng câu chuyện kể nữa.

Trong cuốn sách này, có những truyện nói về vẻ đẹp của nội tâm, tình yêu thương, sự sẻ chia. Cũng có những truyện kể về niềm vui, nỗi buồn.

Đọc những truyện như thế, tôi tin các em sẽ thấy thú vị và có thể đồng cảm nhận ra: “À, hóa ra mình cũng vậy đấy.”

Là một cô giáo với công việc hằng ngày gần gũi với trẻ em, tôi thường xuyên phải kể những truyện ngắn nhỏ xinh để giúp các em có thêm hứng thú học tập, vui chơi và có niềm vui đọc sách. Qua nhiều năm,

dựa trên nhiều nguồn mở sách báo trong và ngoài nước dành cho chuyên gia giáo dục tham khảo, tôi đã chọn được một số truyện được các học trò nhỏ của tôi yêu thích. Tôi kể lại theo cách riêng mình, với cách thật mộc mạc và dễ hiểu nhất.

Tôi hi vọng, qua các truyện kể, sẽ góp phần giúp các em thêm yêu thương bố mẹ, gia đình, bạn bè, thầy cô, mái trường với tình cảm trong trẻo, nhân hậu.

Tôi cũng hi vọng, mỗi lần gấp sách lại, các em sẽ nhớ đến nhân vật nào đó vừa được truyện nhắc tới, mỉm cười và cùng thêm niềm an vui và hạnh phúc mỗi ngày.

ĐINH THỊ THANH CHÚC

Li sữa và chiếc bánh mì

C chuyện này xảy ra lâu rồi, kể về một cậu bé nghèo khổ, mồ côi từ nhỏ.

Hàng ngày, cậu phải làm đủ việc để kiếm sống.

Một hôm, cậu đi bán báo, giữa trưa hè nắng gắt, bụng đói cồn cào mà trong túi chẳng còn đồng nào. Vừa mệt vừa khát, cậu bé quyết định gõ cửa từng nhà để xin chút thức ăn. Thế nhưng người ta vừa trông thấy cậu đã vội lắc đầu, xua tay thậm chí câu kinh đuổi cậu đi.

Cậu bé thất thểu, đi mãi lâu, rồi dừng chân trước một ngôi nhà nhỏ trong ngõ. Giây lát sau, cửa nhà hé mở, một cô bé xinh xắn bước ra sân. Thấy vậy, cậu bé lấy hết can đảm, lễ phép nói:

“Thưa cô, cô có thể cho tôi xin chút gì ăn được không? Tôi đói và khát quá.”

Cô bé không đáp lời và chỉ mỉm cười rồi chạy vào trong nhà. Một lát sau, cô quay ra, trên tay bưng chiếc khay có li sữa và chiếc bánh mì nhỏ.

“Bạn ăn đi cho đỡ đói nhé!” Cô bé dịu dàng nói.

Cậu bé cảm động, ngồi xuống bậc cửa nhà, thưởng thức vị bánh mì cùng cốc sữa thơm ngon. Ăn xong, cậu ngượng ngùng bảo cô bé:

“Hiện giờ tôi chưa có tiền. Khi nào có, tôi sẽ quay lại trả cô nhé.”

Cô bé lắc đầu:

“Bạn không cần trả đâu. Đây là đồ ăn mẹ tôi chuẩn bị cho cả nhà ăn mỗi ngày. Mẹ tôi vẫn bảo có thể chia cho người đói bụng khi họ cần.”

Cậu bé cảm kích lắng nghe lời cô bé rồi cúi đầu chào cô bé và tiếp tục sải chân ra phố bán báo...

* * *

Nhiều năm trôi qua, cô bé năm xưa đã trở thành thiếu nữ.

Không may, cô bị mắc bệnh nặng và phải chuyển từ quê lên kinh thành để chữa trị. Ở đây, cô được thầy thuốc giỏi nhất kinh đô chữa trị tận tình. Sau vài tháng, cô gái bình phục và chuẩn bị về quê. Khi xem sổ ghi chép tổng số tiền thuốc thang, cô rất lo lắng vì biết rằng mình sẽ không thể chi trả. Thế rồi, cô sững sờ khi thấy ngay dưới trang giấy cuốn sổ có ghi rằng toàn bộ chi phí đã được thanh toán.

Cô gái hỏi thăm về người tốt bụng đã bí mật giúp đỡ mình, nhưng người ta nhất định không cung cấp thêm thông tin gì.

Mãi sau này, có người “mật báo” cho cô biết, khi kiểm tra sức khỏe cho cô, hỏi thăm nơi ở, quê quán,

vị thầy thuốc tài giỏi ấy đã nhận ra điều gì đó rất quen thuộc. Dần dần, trò chuyện thêm với người bệnh, ông đã chắc chắn đây chính là cô bé năm xưa đã giúp đỡ mình, khi ấy còn là một cậu bé nhà nghèo bán báo dạo... Cô bé đã mời ông li sữa và chiếc bánh mì...

Vị thầy thuốc vô cùng xúc động. Dù biết bệnh của cô là nan y, nhưng ông đã quyết tâm tìm phương pháp hiệu quả nhất và đã cứu cô thoát khỏi tử thần, trở về với cuộc sống an lành, vui tươi. Ông cũng bí mật chi trả mọi chi phí thuốc thang để báo đáp lại ơn nghĩa ngày xưa cô bé nghèo nhưng giàu lòng thương người đã giúp đỡ ông...

Yêu thương học trò

Hồi ấy, có một tên trộm khét tiếng tên là Báo Bôn. Do gây ra quá nhiều vụ trộm nên Báo Bôn bị quan quân triều đình truy lùng, phải trốn đến một làng nhỏ ở vùng hẻo lánh.

Sau khi giấu hết những đồ quý báu ăn trộm được vào một nơi kín đáo, anh ta lén lút vào làng, xưng tên là Bốn Bao và xin làm thầy đồ dạy chữ cho trẻ con trong làng.

Ngày đầu, thầy đồ Bốn Bao luôn cau có, mắng các trò nhỏ vô cớ và ánh mắt lạnh lùng như thể không hề thương quý lũ học trò của mình. Thế nên không có học trò nào thích thầy cả, cứ hết giờ học là cả bọn cầm sách bút ù té chạy về nhà.

